

РЕШЕНИЕ

№ 4491

гр. София, 06.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5501** по описа за **2020** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 05.04.2020г., постановено по НАХД №6801/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав, е отменено наказателно постановление (НП) №422363- F470155 от 04.04.2019г. на директора на офис М. при ТД на НАП-гр.С., с което на [фирма] с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин)лв.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба и писмени бележки от страна на ТД на НАП - С., като с жалбата и с процесуална молба чрез юрк.П. се претендира, че решението на СРС е неправилно, поради което се иска неговата отмяна и да бъде потвърдено НП от касационната инстанция. Изложени са съображения в подкрепа на тезата, че действително описаното в НП от фактическа страна е съставомерно по чл.92, ал.1 ЗКПО и правилно и законосъобразно е ангажирана отговорността на наказаното лице. Що се касае до спазването на сроковете за установяване на конкретното нарушение е застъпена тезата, че инспекторите нямали автоматично задължение да правят справка за лицата, неподали декларации в срок, счита за неправилно приетото от съдебния състав, че данъчните

органи са могли да установят нарушението и нарушителя още на следващия крайния срок ден. В тази връзка се позовава на промяната на чл.92, ал.4 ЗКПО от 01.01.2018г., която разпоредба освобождава от задължението за подаване на декларация лицата, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на Закона за счетоводството. Претендира се и невъзможност данъчната администрация да установи дали дружеството е осъществявало дейност или не. опозовава се и на неплащане своевременно на дължимия данък - платен бил едва на 18.01.2019г., инспекторите по приходите не могли да установят пропуската преди реалното подаване на декларацията, тъй като липсвало плащане, което да бъде свързано с някакво задължение. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. на основание чл. 63, ал.3 и ал.5 ЗАНН в полза на НАП и конкретно в размер на 100 лв., съгласно чл.24 от наредбата за заплащане на правната помощ.

Ответникът по касационната жалба - [фирма], чрез управителя Н. З., оспори касационната жалба, като иска съдът да остави същата без уважение. Признава, че е одпусната грешка, но сами отклрили пропуската и веднага била подадена декларация, веднага били платени дължимите данъци ведно със законната лихва, информиран бил инспектора от данъчната служба, нямало сериозни вредни последици и иска от съда да остави в сила решението на СРСВ

Прокурорът представи заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, чрез надлежно упълномощен адвокат, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление №422363-F470155/04.04.2019 г., издадено от директор офис „М.“ при ТД-НАП-С., срещу [фирма], издадено за допуснатото нарушение - неспазване срока, установен в чл.92,ал.2 от ЗКПО, за подаване в ТД-НАП офидс М. на годишна данъчна декларация по чл.92,ал.1 от ЗКПО за 2017 г., в качеството си на данъчно задължено лице по ЗКПО, който срок е бил до 02.04.2018 г. /тъй като 31.03.2018 г. е бил неработен ден/, като декларацията е подадена по електронен път в офис „М.“ при ТД-НАП-С. на 16.01.2019 г. - със закъснение от 289 дни, с което е нарушило разпоредбата на чл.92,ал.1 от ЗКПО, поради което и на основание и чл.53,ал.1, вр.чл.27 /чл.83/ и чл.3,ал.2 от ЗАНН, и чл.261,ал.1 от ЗКПО, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя А. Х.-М., както и писмените доказателства по административнонаказателната преписка, приобщени по реда на чл.283 НПК.

За да постанови отмяната въззивният съд е приел, че е допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила - допуснатото нарушение на срока по чл.34, ал.1

ЗАНН за съставянето на акта за установяване на административно нарушение (АУАН), като подробно е изложил мотиви, че органите по приходите са могли чрез проверка в информационната система на НАП да проверят и установят, че дружеството към срока за подаване на декларацията по чл.92, ал.2 ЗКПО за 2017г. - 02.04.2018г., действително процесното дружество не е подало такава декларация, съответно на това е прието, че от тази дата тече тримесечния срок по чл.34, ал.1, предложение 1, алтернатива 1 от ЗАНН за съставянето на акта. Също е приел допуснатото нарушение на чл.42, т.3 и на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН при съставянето на АУАН и НП относно приетото, че нарушението е продължило до 16.01.2019г. в която връзка са изложени мотиви, че доколкото в чл.92, ал.2 ЗКПО е определен нормативно срок за подаване на декларацията за 2017г. и този срок е до 02.04.2018г., включително, то дружеството е извършило нарушението си на 03.04.2018г. Посочената дата, на която е подадена декларацията, не е датата на извършване на нарушението.

По тези правни и фактически съображения, въззивният съд е постановил отмяната на НП.

Правна преценка на касационната инстанция:

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но постановено при неправилно приложение на материалния закон.

Видно от представената по въззивното дело данъчна декларация по чл.92 от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО), нетните продажби и формирания резултат обуславят корпоративен данък в размер на 26 310, 89 лв. -за 2017г., като действително декларацията е подадена на дата 16.01.2019г. вместо до 02.04.2018г., тъй като крайният срок, посочен в чл.92, ал.2 ЗКПО - 31.03.2018г., е неработен ден.

Действително, с изменението на чл.92, ал.4 ЗКПО с ДВ бр. 92/2017г., в сила от 01.01.2018г., лицата, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на Закона за счетоводството, не подават годишна данъчна декларация и годишен отчет за дейността. Случаят обаче не е такъв, тъй като с подаването на декларацията от самото задължено лице са ангажирани доказателства за осъществявана дейност по смисъла на Закона за счетоводството, които данни обуславят и решаващия извод, че действително дружеството е било задължено в срок до 02.04.2018г. да подаде данъчна декларация по чл.92, ал.2 ЗКПО в срок.

Освен това, видно от посоченото изменение на чл.92, ал.4 ЗКПО, органите по приходите действително не са имали възможност да узнаят само от проверка в информационната система на НАП затова, дали конкретното юридическо лице е следвало да подаде данъчна декларация, също обоснован е и довода, че задължението по декларацията за 2017г. е внесено едва през януари 2019г. Следователно, предвид законодателната промяна, към датата, на която е следвало да бъде подадена процесната данъчна декларация - 02.04.2018г., органите по приходите не са имали данни и не е могло да установят, че процесното дружество е задължено по чл.92, ал.2 ЗКПО лице на основание осъществявана стопанска дейност през 2017г.

По тези съображения, неправилно е приетото от въззивния съд, че е пропуснат срок по чл.34, ал.1 ЗАНН за образуване на административно-наказателно производство и за издаването на АУАН, на основание, че органите по приходите са могли служебно в тримесечен срок от изтичането на срока по чл.92, ал.2 ЗКПО да установят, че процесното дружество не е подало декларация по същата разпоредба.

На следващо място, не е допуснато и нарушение на изискването по чл.42, т.3 ЗАНН при съставянето на АУАН ,както и на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН - относно посочването на дата, на която е извършено нарушението. Изрично в двата акта е посочено, че декларацията е следвало да бъде подадена в срок до 02.04.2018г., мотивиран с обстоятелството, че 31.03.2018г. е неработен ден. Съгласно чл.92, ал.2 ЗКПО, годишната данъчна декларация се подава в срок до 31 март на следващата година в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице. Следва да се посочи, че в процесното НП, както и в АУАН се съдържат всички съставомерни елементи, от които е безспорно, че задължението за подаване на декларация е изпълнено със закъснение. Неправилно съдът е приел, че за дата на извършване на нарушението се сочи в НП датата на извършената проверка. В случая изрично е посочена дата, до която дружеството е следвало да изпълни задължението за деклариране, датата на фактическо изпълнение и периода на закъснение. Тези елементи са достатъчни за преценката, че действително задължението по чл.92, ал.2 ЗКПО е изпълнено със закъснение и за срока на закъснението, поради което посочените в НП обстоятелства обуславят извод и за съставомерност. Дата на нарушението следва от посочената в постановлението дата, дои която е следвало да бъде изпълнено процесното задължение, в която връзка се споделят изводите на въззивния съд. При данните в НП за дата на изпълнение на задължението и дата, на закъснение за изпълнението му, изложените доводи за „продължено нарушение и довършването му са без значение за ангажиране на отговорността за процесното нарушение, останалите данни са достатъчни за извод за съставомерността му по посочената като нарушена разпоредба - л.92, ал.2 ЗКПО. Наложена с процесното НП имуществена санкция на дружеството е в размер на 1500 лв. на основание чл.261, ал.1 ЗКПО при предвиден минимум 500 лв. и максимален размер на санкцията от 3000лв.

В мотивите на НП е посочено, че за да се определи административната санкция са взети предвид тежестта на нарушението и всички смекчаващи и утежняващи обстоятелства, като е прието, че не са налице предпоставките за прилагането на чл.28 ЗАНН .

При липсата на легално определение на понятието „маловажни случаи” по чл. 28 ЗАНН, по силата на чл.11 ЗАНН, относно обстоятелствата, изключващи отговорността следва да се приложи общата част на НК, конкретно легалното определение по чл.93, т.9. Съгласно тази разпоредба, „маловажен случай” е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Законодателят изрично не е изключил преценката за „маловажен случай” по чл.28 ЗАНН за нарушения като процесното на данъчното законодателство, което има напълно и само формален характер, предвид обстоятелството, че не наказаното лице не е осъществявало търговска дейност. Следва да се съблюдава принципа за пропорционалност между деянието, последиците от същото и предвидената санкция, произтичащ от чл.35, ал.3 НК – наказанието да бъде съответно на престъплението, и да постига целите му по чл.36 от същия кодекс, както и от легалното определение по чл.93, т.9 НК - да бъде съобразена липсата или незначителността на вредните последици.

Посочените по-горе принципи при налагането на санкции за извършено правонарушение, като деяние с най-висока обществена опасност, са приложими и за административните нарушения. Спазването им се осъществява чрез преценката по чл.28 ЗАНН. В случая принципите за пропорционалност и ефективност на санкцията са относими както при формалните нарушения, извършени чрез бездействие, така и към нарушенията, извършени чрез действия. Преследваната от чл.92 ЗКПО цел е предотвратяване избягването на данъчно облагане чрез недеклариране на доходи, за постигането на която са регламентирани правилата за подаване на данъчни декларации и предвидени санкции за неизпълнение на задължението. Налагането на спорната санкция за неподаването им в срок, когато задълженото лице е осъществявало търговска дейност и рискът от загуба на данъчни приходи е значителен, също не следва да надхвърля границите на подходящото и необходимото, за да се постигне преследваната от нормата на ЗКПО цел.

От друга страна, с процесното НП е наложена санкция над минимално предвидената в размер на 1500 лв. като за налагането ѝ органът е посочил, че е взел предвид тежестта на нарушението, всички смекчаващи и утежняващи обстоятелства. В случая единственото утежняващо обстоятелство, посочено в мотивите на НП е подаването на декларацията със закъснение от 289 дни, което е значителен период. Твърденията на дружеството, че следвало да се отдаде превес на смекчаващите обстоятелства, не могат да бъдат споделени, тъй като не е проявена дължимата грижа и добросъвестност. Видно е от годишната данъчна декларация на дружеството за 2017г., че фискът е ощетен със сумата от 26 310, 89 лв., която сума е декларирана като дължим на годишна основа корпоративен данък - 10 % върху печалбата на дружеството за 2017г. Действително, данъкът е платен през 2019г. - месец януари, при задължение по чл. 93 ЗКПО за внасяне на данъка в срока за деклариране до 31 март на следващата година. При тези данни и срока на закъснение, не може да се приеме, че дружеството е проявило максимално дължимата грижа за да не ощети фиска, макар и да се дължат лихви, доколкото не е могло неговите органи и служители да не знаят, че дружеството е осъществявало стопанска дейност, съответно е реализирало печалба, подлежаща на деклариране и облагане.

Предвид на данните за периода на закъснение, както и, че лицето е било задължено да подаде декларация по чл.92, ал. 2 ЗКПО, санкция като процесната и над минимума, но значително под предвидения максимален размер от 3000 лв. по чл.261, ал.1 ЗКПО, следва да се приеме, че с наложената санкция с процесното НП се постига целта по чл.12 ЗАНН.относно целите на административното наказание и съразмерна с тежестта на извършеното,не надхвърля границите на необходимото за контрол върху данъците върху доходите и не е прекомерна и не противоречи на принципа на пропорционалността. В случая не следва да се отдаде превес на смекчаващите обстоятелства, а на публичния интерес, доколкото от декларирането на данъчните задължения зависят приходите в бюджета и съответно издръжката на публичния сектор. Изложените от наказаното лице смекчаващи обстоятелства действително мотивират да не се налага предвидената санкция в по-висок размер - над средния и към максимума.

Следователно, с процесното НП законосъобразно е ангажирана отговорността на дружеството за допуснатото нарушение на чл.92, ал.2 ЗКПО във връзка с декларацията за 2017г., като правилно е приложена и санкционната норма - чл.261, ал.1 от същия закон. .

По изложените съображения за неправилност на преценката на съда, оспореното по делото съдебно решение следва да бъде отменено, а процесното НП като - потвърдено, на основание правомощието на касационната инстанция при отмяна на съдебното решение да реши спора по същество, при фактическите установявания на въззивния съд. .

На основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН, Административен съд София-град, XI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 05.04.2020 г., постановено по н.а.х.д. №6801/2019г. на СРС, НО, 20-ти състав, и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВРЪЖДАВА Наказателно постановление № №422363- F470155 от 04.04.2019г. на директора на офис М. при ТД на НАП-гр.С., с което на [фирма] с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин)лв. на основание чл.261, ал.1 от Закона за корпоративното облагане за допуснато нарушение на чл.92, ал.2 от същия закон при подаване на декларацията за 2017г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: